

AGNUS DEI

III

Armas sõber,

koos kogu Kirikuga oled ka Sina astunud paastuaega.

See on aeg, kus mõtleme kannatustele ja eluraskustele. Aga miks peab

inimene üldse kannatama? Miks on maailmas nii palju valu ja haigusi?

Valu ei ole iseenesest paha asi. Kui Sa ei tunneks valu, siis Sa ei

teaks, et tuli kõrvetab, et nuga lõikab mitte ainult leiba, vaid ka

Sulle sõrme, kui oled tähelepanematu. Kui valu Sulle teada ei annaks,

ei oskaks Sa karta mingisugust kurja.

Jeesus Kristus sündis siia maailma selleks, et anda meie kannatustele mõte. Jeesus rääkis ja õpetas, et kannatused kasvatavad meid. Pole võimalik saada tugevaks kui me ei kannata treeningu ebamugavusi, pole võimalik mängida klaverit, kui me ei kuluta oma aega harjutamisele. Pole võimalik olla hea inimene, kui me ei tee tööd ega talu kannatlikult teiste inimeste meile vahel arusaamatut käitumist.

Jeesus elas oma elu veatult, ometi tekkis talle palju vaenlasi, sest enamik inimesi mõtlesid ainult endale ja kui tuli Tema, kes rääkis teise inimese armastamisest omakasupüüdmatu armastusega, mõisteti Ta hukka ja löödi risti. Nii oleks see kõik jäänudki, sest ilma süüta oli surma saadetud ka paljusid inimesi enne Teda, kuid Jeesus tõusis surnuist üles ja näitas sellega, et igäiks, kes võtab Temast eeskuju saab õnnelikuks pärast surma. Võib olla tahad Sina aga just siin maailmas olla õnnelik. Muidugi me kõik tahame, et meil

oleks hea tuju, ja et kõik, mis me teeme läheks korda. Kuid haiguste ja vanadusesurma vastu ei aita ükski rohi. Kunagi tuleb surra, sellepärast on õnn selles elus meile vajalik eelkõige selleks, et täita oma eluülesannet. Tervis ja õnn ei ole siin maailmas kõige tähtsamad asjad, sest need kaovad. Kõige tähtsam on puhas südametunnistus, et kui me pärast surma seisame Jeesuse Kristuse kohtu ees, võiksime Talle oma igast teost hääbenäta aru anda. See tähendab, et me ei tohi teha teistele, mida me ei taha, et teised teeksid meile. Seda tuleb teha ennekõike Jumala, mitte teiste inimeste jaoks.

Jeesuse elu lõpp oli väga raske. Teda piitsutati, krooniti okaskrooniga ja sunniti kandma rasket risti, millele Ta lõpuks naelutati. Kõike seda talus Jeesus kannatlikult, ainult palvetas inimeste eest, kes Teda nii julmalt kohtlesid: "Isa, anna neile andeks, sest nad ei tea, mida nad teevad." Nii õpetas Ta Sind ja meid kõiki nendele inimestele andeks andma kes mõistmatusest ja rumalusest meile kurja teevad.

Vahel eksid ka Sina. Mõtle, mis juhtuks siis, kui keegi Sulle sinu eksimusi andeks ei annaks. Pea meeles, et just tänu Jeesuse õpetusele pole inimesed veel üksteist ära tapnud. Sellepärast jää Jeesuse poolele, kes õpetab võttes raske vastutuse enda kanda. Ära saa ülekohtutegijaks, sest iga vale tuleb kord ilmsiks. Kui mitte enne, siis pärast surma Jumala palge ees.

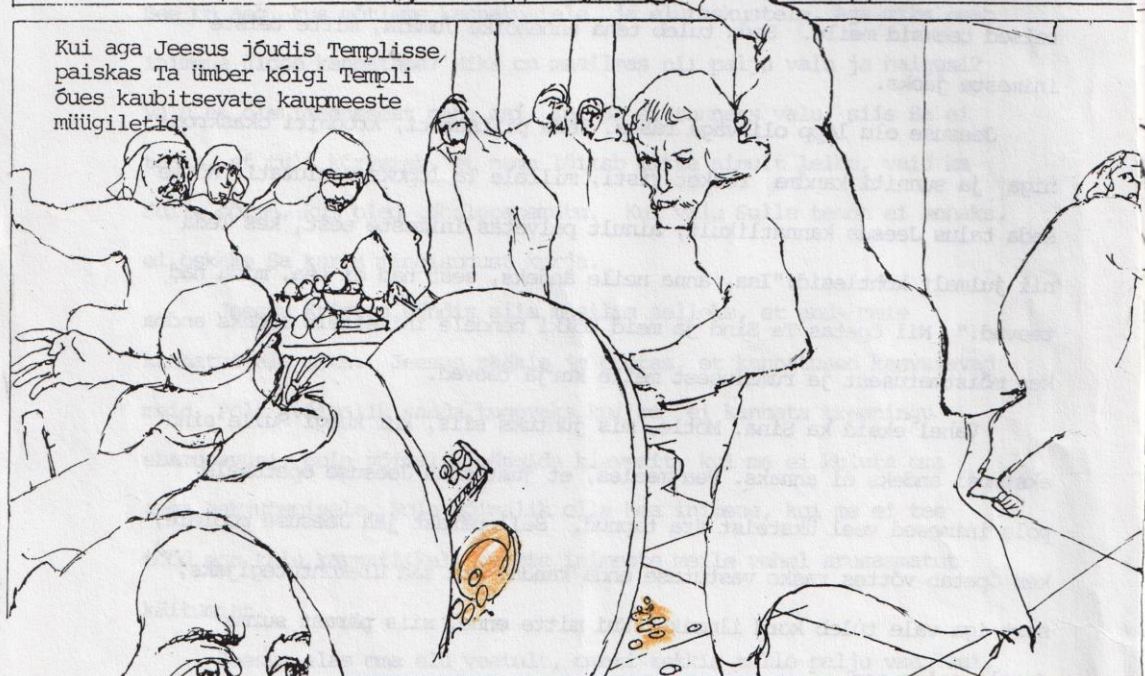
preester Rein Öunapuu

Kolme aasta jooksul aitas
Jeesus inimesi, ravis ja
õpetas neid. Ta astus välja
rõhutute eest. Kui Jeesus
saabus Jeruusalemma, võttis
rahvas Teda vastu kui
kuningat. Teda tervit-
ati palmiokste ja
hüüetega:
"Hoosianna!
Hoosianna Taaveti
Pojale!"

Kui aga Jeesus jõudis Templisse,
paiskas Ta ümber kõigi Templi
õues kaubitsevate kaupmeeste
müügiletid.

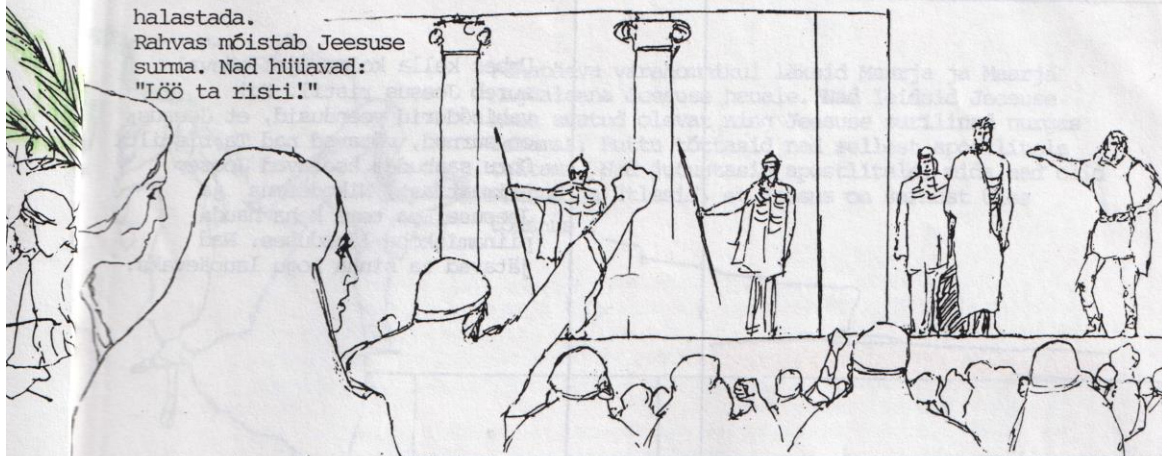

Jeesus on
vangistatud!
Õösel tulid templi-
sulased ja rooma
sõdurid äraandli-
kust Juudast
juhitud ning
vahistasid Jeesuse.

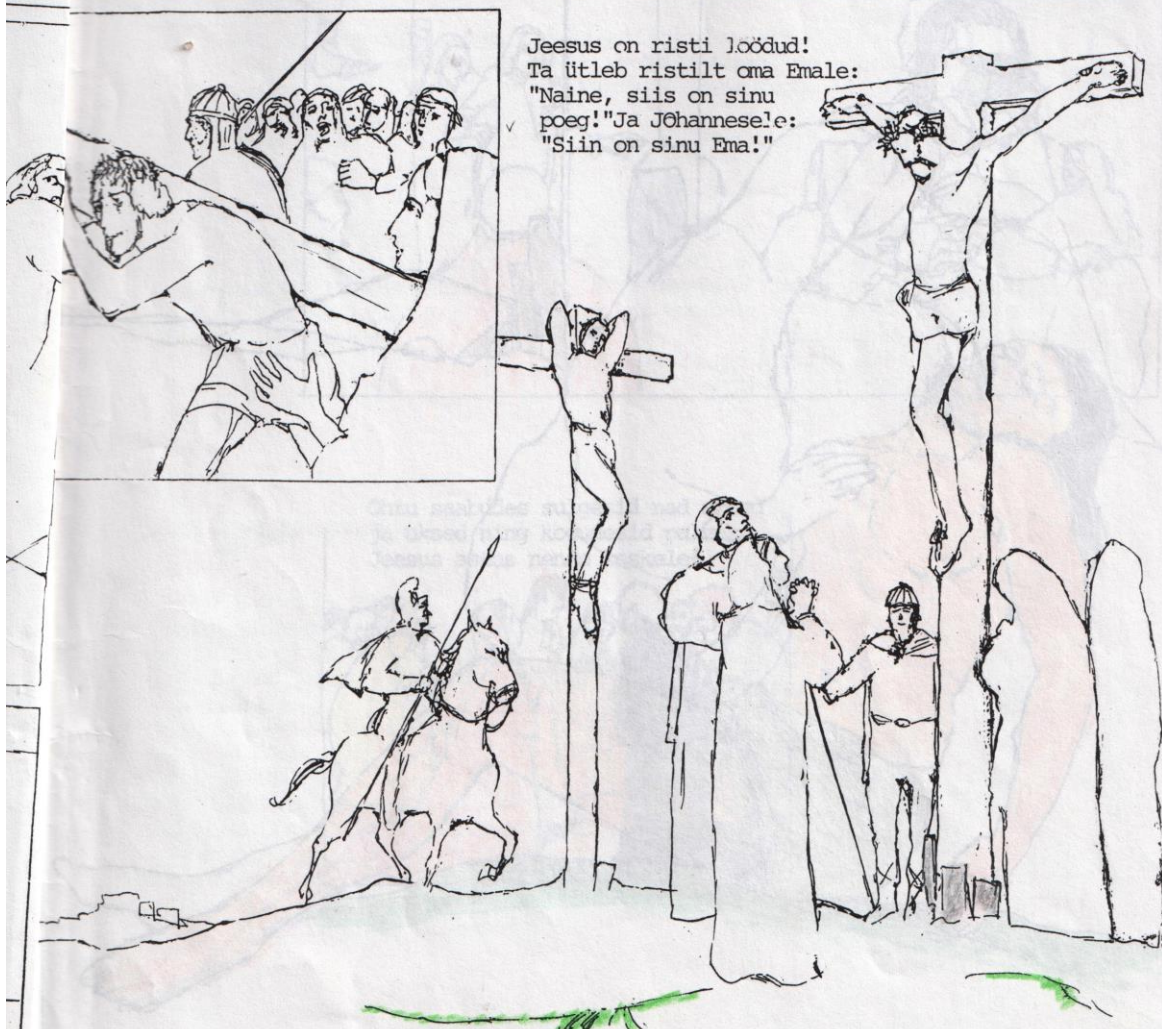

Pilaatus näitab põlastusega Jeesusele: Ennäe inimest !
 Vana kombe kohaselt tuuakse rahva ette Jeesus ja rõõvel
 Barabas, et rahvas võiks ühele neist
 halastada.

Rahvas mõistab Jeesuse
 summa. Nad hüüavad:
 "Löö ta risti!"

Jeesus on risti loodud!
 Ta ütleb ristilt oma Emale:
 "Naine, siis on sinu
 poeg!" Ja Jõhannesele:
 "Siin on sinu Ema!"

Umber kella kolme ajal päeval
sureb Jeesus ristil. Kui
vahisõdurid veendusid, et Jeesus
on surnud, võtavad nad Ta ristilt.
Ohtu saabudes asetavad Joosen
Arimaatiast, Nikodeemus ja
Jeesuse Ema tema keha hauda
piinamiskoha läheduses. Nad
jätavad ta sinna kogu laupäevaks.

sus
tilt.

ks.

Pühapäeva varahommikul läksid Maarja ja Maarja Magdaleena Jeesuse hauale. Nad leidsid Jeesuse haua avatud olevat ning Jeesuse surilinat nurgas lebamas. Ruttu tõttasid nad sellest apostlitele teatama. Nad jutustasid apostlitele, mida nad olid näinud ja ütlesid, et Jeesus on surnust üles tõusnud !

Õhtu saabudes sulgesid nad aknad ja ukseid ning kogunesid palveks. Jeesus astus nende keskele!

RISTITEE

Ristitee on rahvalik palvus, mis kujunes välja XIV sajandil frantsiskaani munkade seas, kes sel ajal sageli Püha linna Jeruusalemma külastasid. Ristitee ehitati tavaliselt künklikku paikkonda. Algul sisaldas ristitee vaid kahte peatust: Antoniuse küngast, kus mõisteti Jeesuse üle kohut ning Jeesuse ristilöömise paika - Kolgata mäe.

Tänapäevane ristitee palvus kujunes välja XVII sajandil. Siis hakati rajama lisaks vabaõhu ristiteele ka kirikuhoone siseid ristiteid.

Ristitee palvus on iga kristlase vaevarikka elutee võrdpildiks. Ta sisendab meile, et Jumala tahe on tähtsaim inimese tahtest kõikjal ja kõiges. Jumal vajab iga inimese kannatusi ohvrina kogu inimkonna hüvanguks.

Issand Jeesus, Sa oled öelnud, et see kes tahab olla Sinu õpilane, võtku oma rist ja käigu koos Valuema Maarjaga Sinu ristiteed. Ka mina tahan koos Sinuga kannatada nii iseenda, kui teiste pattude hüvitamiseks.

Issand, kes Sa meie eest kannatasid.
Halasta meie peale !

I Issand Jeesus mõistetakse surma

Issand, kas tõesti keegi ei astu Sinu kaitseks välja? Ometi tervistasid ja toitsid Sa nii paljusid. Kas tõesti kellelgi ei jätkunud julgust?

Ei, mu laps. Ka Sina jääd kunagi üksi. Inimesed ei saa Sinust aru ja mõistavad Sind tihti hukka. Isa on nii tahtnud ja mina nõustun süüdimõistmisega, sest armastan Sind. Issand, kes Sa meie eest kannatasid. Halasta meie peale !

II Issand Jeesus võtab risti oma õlgadele

Issand, mille järele Sa sirutad oma käed?
Kas Sa tahd tööpoolest selle risti kanda
võtta? Issand, oled nõrk ja rammetu,
on keskpäev ja minna tuleb vastumäge.
Sa ei suuda, ma tulen Sulle appi.

Ei, mu laps. Ma kannan ise oma risti.
Ristiga jätan ma Sulle maa peale jälje,
et võiksid ära tunda oma kannatuste
tee ja et Sul oleks lootust.
Issand, kes Sa meie eest kannatasid.
Halasta meie peale !

III Issand Jeesus kukub risti raskuse raskuse all esimest korda

Issand, luba, et aitan Sul tõusta.
Toeta minu käele. Sa kukusid kividele
ja Su käed on täis haavu. Sõdur,
miks sa tõukad Teda?

Ei, mu laps. Ma suudan ja käin lõpuni,
nagu ma Sind lõpuni olen armastanud.
Tahan, et kõik saaks täide viidud.
Issand, kes Sa meie eest kannatasid.
Halasta meie peale !

IV Issand Jeesus kohtab oma kurba Ema

Valuema Maarja, on hea, et oled siin.
Ma tean, et Sinugi hingest on mõõk läbi
tungenud. Miks Sa vaikid? Tema ihkab
kuulda ühtainust sõna Sinu huultelt.

Ei, mu laps. Seda pole vaja. Minu ema
näeb mu valu minu silmadest. Ta tunneb
minu südant. Ta ei vaja sõnu. Ta teab,
et ema seisab alati risti all.
Issand, kes Sa meie eest kannatasid.
Halasta meie peale !

V Siimon Küreenest aitab Issandal
Jeesusel risti kanda

Siimon, ära keeldu. Sa oled tugevam kui
mina. Aita minu Issandal risti kanda.
Siimon, tule ja aita ! Issand, luba,
et võtan Su käest kinni, sest
määketõus läheb üha vaevalisemaks.

Mu laps, ma tean, et tahad aidata.
Nii paljud aitavad mul risti kanda
Issand, kes Sa meie eest kannatasid.
Halasta meie peale !

VI Püha Veroonika kuivatab Issanda
Jeesuse palet

Püha Veroonika, kui hea, et Sul jätkus
julgust rahvamurrust läbi tungida ja
kuivatada oma rätiga Jeesuse palet.
Vaata, Issand, kui palju on neid, kes
Sind armastavad.

Tean, mu laps, märkan iga heategu.
Veri ja higi pimestavad mu silmi.
Veroonika, võta vastu mu näo kujutis.
Issand, kes Sa meie eest kannatasid.
Halasta meie peale !

VII Issand Jeesus kukub risti raskuse
all teist korda

Oo, mu Issand, miks Sa ei käskinud
Siimonil kauem Su risti kanda? Issand,
võtan ise Su risti. Sinu käed veritsevad
ja jalad on täis haavu. Sõdur, miks
sajad Teda?

Sellest pole midagi, mu laps, ka Sina
langed korduvalt, ent ära jää hetkekski
lamama.
Issand, kes Sa meie eest kannatasid.
Halasta meie peale.

VIII Issand Jeesus kohtab nutvaid naisi

Vaata, Issand, nad on tulnud, et näidata, kuidas nad Sind armastavad. Vaata nende pisaraid, nad nutavad Sinu pärast.

Mu laps, mulle pole seda tarvis. Tahaksin, et nad nutaksid pigem oma halbade laste pärast.

Issand, ma ütlen neile, et Sa oled nende eest kannatanud ja mina olen seda näinud.
Issand, kes Sa meie eest kannatsid. Halasta meie peale !

IX Issand Jeesus kukub risti raskuse all kolmandat korda

Issand, Sa ei tõuse enam. Kukkusid, nagu tahaksid viimast korda suudelda maad. Sa näed, et olen lohutamatu, ma ei jõua tõsta ei Sind ega Su risti. Hei teie, kes te teed käite, vaadake, kas võib olla veel raskemat kannatust.

Ei mu laps. Ära hüüa, ma lähen lõpuni, veel natuke on jäänud. Pea ainult meeles, et Sinu kolmas kukkumine on mulle väga valus aga ma andestan Sulle alati. Ära jää lebama! Veel natuke kannatsut, ole tugev, seisa sirgelt, vaata Jumalale ja inimestele otse silma.
Issand, kes Sa meie eest kannatasid. Halasta meie peale !

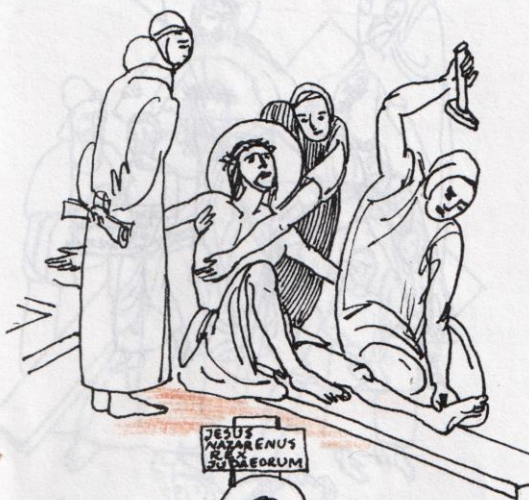

X Issandal Jeesusel kistakse riided seljast

Sõdur, miks sa rebid Tema seljast riided. Need on Tema ainuke omandus. Need kinkis Talle ema.
Issand, riie on hüübinud verrega kleepunud Su haavade külge. Sellest pole midagi, et oled alasti, minu jaoks oled Sa sellest hoolimata püha.

Mu laps, eriti valusad on mulle ebakasinuse patud. Jää alati pühaks, isegi kui inimesed võtaksid sinult kõik riided. Olgu Sul selge silm, hea tahe ja puhas süda.
Issand, kes Sa meie eest kannatasid. Halasta meie peale !

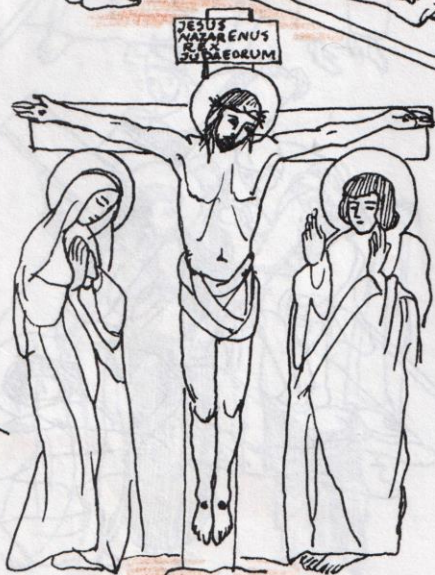

XI Issand Jeesus lütiakse risti

Suudlen Sinu jalgu, need on käinud mööda maad ja selle pühitsenud. Suudlen Sinu käsi, mis on teinud head - õnnistanud ja jaganud leiba.

Hea laps, see on viimane vaatus. Kui ma ristil ripun, tulevad kõik minu juurde. Pea meeles, et Sinu jaoks jäävad mu käed alati väljasirutatuks ja mu süda avatuks. Issand, kes Sa meie eest kannatasid. Halasta meie peale !

XII Issand Jeesus sureb ristil

"See on lõpetatud! Isa, Sinu kätte annan ma oma hinge!" Põlvitan Sinu ees, ristilöödud Issand. Tean, et keegi ei armasta meid rohkem kui Sina. Lubasid, et Su süda jääb mulle alatiseks avatuks. Ära tagane sellest! Ma ei oska Sind armastada sõnatult nagu Sinu ema. Ma pole väärt, et Sa armastaksid mind nii nagu apostel Johannest. Jään koos Maarja Magdaleenaga, kellele Sa tema patud andeks andsid. Suudlen Sinu pühi jalgu, pesen neid oma pisaratega ja surun oma südame vastu. Jeesus, minu ristilöödud Jumal. Minu jaoks oled elav. Issand, kes Sa meie eest kannatasid. Halasta meie peale !

XIII Issand Jeesus võetakse ristilt

Valuema, kord hoidsid Sa sõimes magavat last. Täna oled Valuema. Võtan Sind enda juurde, tahan olla Sulle pojaks. Tean, et Sinu usk ei vankunud kunagi. Tean Sinu päästvat lootust. Opeta mind, et usuksin, loodaksin ja armastaksin Jumalat nii nagu Sina. Issand, kes Sa meie eest kannatasid. Halasta meie peale !

mööda
Sinu
aud

XIV Issand Jeesus pannakse hauda

Joosep Arimaatiast, Sa oled hea.
Andsid oma hauakambri. Tean, et Ta
tõuseb surnust üles ja sellest pole
midagi, et hauakamber suleti raske
kiviga ja on valve all. Tean, et minu
elus tuleb ette palju reedeseid
päevi. Ära lase mul kaotada kannatust
ja meelekindlust. Reedele järgneb
pühapäev, ülestõusmispäev.
Kohates Sind pärast ülestõusmist,
võin siis tunnistada koos Peetrusega:
"Jah, Issand, Sina tead kõik.
Sina tead, et armastan Sind!"
Issand, kes Sa meie eest kannatasid.
Halasta meie peale !

Täna Sind, Issand, et lubasid mul Sinu kannatuste jälgedes käia.
Lubasid olla Sinu lähedal. Lubasid mul näha ja tunda, kuivõrd Sa mind
armastad. Suudlen Sinu püha risti ja pühi haavu. Jäta mu hinge oma
kannatuste märk ja varja mind oma südames.

MARCELINO LEIB JA VEIN

José Mariá Sánchez-Silva

Marcelino võttis oma kepi ning surmas hiire ühe hoobiga.
"Siin ta sul nüüd on!"

Aga "Nudipea" ei pooldanud vägivalda ega veriseid vaatepilte. Nähes, et hiir enam ei liiguta, pööras ta oma nukrad poolpimedad silmad Marcelino poole, justkui tahtes öelda: "Miks sa ta tapsid? Kas sa ei näinud, et ma lõbutsesin?"

Mõnikord, nähes Marcelinot pikalt rääkimas iseenda või mõne loomakesega, ütlesid hämmeldunud mungad üksteisele: "Ta ju nagu väike Püha Franciscus."

Jaa, jaa, Püha Franciscus! Marcelino võis raskelt koomatud sipelga pesani kanda, kuid ta võis ka sipelgapesale mulda peale kuhjata, et näha, kuidas segaduses sattunud sipelgad töö katkestavad ja pea kaotanuina edasi-tagasi jooksmas hakkavad.

Marcelino mängudest võttis alati osa nähtamatu kaaslane - esimene laps, keda ta oma elus näinud oli. Kord oli ühest külast teise koliv pere^{saanud} abtilt lo^{saanud} peatuda kloostri lähedal, et hankida sealt vett ja muud vajalikku. Perega oli kaasas nende noorim poeg Manuel. Nii nägi Marcelino esimest korda endavanust poissi. Ja seda last Marcelino enam unustada ei suutnud, olgugi et nad mängimise ajal vaevalt mõne sõna olid vahetanud. Sellest ajast saadik oli tema kujutlustes alati Manuel. Marcelino mäletas hästi teise silmilelangevat tukka ja määrdunud suud. Nii ütles ta vahel:

"Manuel, mine eest ära; kas sa ei näe, et sa segad?"

Mõnikord jäi Marcelino mõtlema selle üle, kust ta ise küll võiks pärit olla või kus võiks olla tema perekond: ema, isa, õed-vennad. Ta teadis, et teistel lastel on nad enamasti olemas. Ta oli seda küsinud kahelt või kolmelt vennalt, kellega ta eriti hästi läbi sai. Kuid vastuseks rääkisid nad loo sellest, kuidas ta kloostri värava juurest leiti. Kui ta eriti peale käis ja ema taga nõudis, viipasid vennad ebamääraselt käega, mis Marcelino jaoks asja selgemaks ei teinud ning sõnasid: "Taevas, mu poeg, taevas!"

Marcelino tundis, et täiskasvanud teavad ja suudavad kõike. Kuna ta oli väga tähelepanelik, siis mõistis ta, et vahel nad ometigi eksivad. Miks siis ei võinud nad eksida ka selles, et tema ema taevas on? Eks olnud ta ju nii sageli taevasse vaadanud, lootuses seal ema näha?

Marcelino polnud sugugi rumal poiss. Üksindus oli teda õpetanud mõndagi märkama. Nii ei jätnud ta kasutamata vendade hetkelist tähelepanematust, et hiilida aeda maiustama, sest muud võimalust selleks vaeses kloostris ju ei olnud, või et põigelda kõrvale mõnest saadud ülesandest.

Paradiisis, milleks Marcelino jaoks oli klooster, aed ja heinamaa kloostri lähedal, oli üksainus hea ja kurja tundmise puu, üksainus keeld piiras poisi tegutsemisvabadust. Tal ei lubatud ronida pööningule ja kolikambrisse, sest trepp oli lagunenu ja väikese lapse jaoks ohtlik. Algul hirmutasid mungad teda suurte mustade

rottidega, keda seal üleval olevat tosinate viisi, kõik suured ja mustad, pikkade-pikkade vurrude ning hirmsate nõelteravate hammastega. Aga peatselt oli Marcelino rottide asjus juba suurem asjatundja kui vennad ise. Siis mõtlesid nad tema uudishimu taltsutamiseks välja loo pikast mehest, kes ennast pööningule peitnud ja kelle käest Marcelinol kindlasti pääsu pole. Sellegipoolest heitis Marcelino tolle keelatud trepi poole pilke ja ei möödunud päevagi, kus ta poleks teinud otsust käia üleval ära juba järgmisel päeval, kui vennad on kloostrist külasse läinud ning koju on jäänud ainult kokk, uksehoidja ja vennad, kelle kohustuseks on aia eest hoolitseda. Ühel või teisel põhjusel polnud

see julge plaan veel teoks saanud. Kord oli ta üritanud jalga teisele trepiastmele panna, mispeale see nii valjusti kriuksatas, et poisil ihukarvad püsti tõusid.

Marcelino mõtles üha, kuni lõpuks oli plaan valmis: ta ronib paljajalu üles, jätab snadaalid trepi juurde ja, enne kui jalg trepiastmele panna, proovib kepiga järele, kust nad kriuksuvad. Kõige raskemad pidi olema viisteist esimest astet, sest keegi võis teda alt näha. Kui ta trepikäänakust mööda jõuab, siis on ta päästetud ja võib retke rahulikult jätkata.

Mõeldud tehtud. Ta valis vaikse õhtu, kus vennad olid kloostris mitmesuguseid kohustusi täitmas või väljas. Kodus olid ainult kolm venda. Üks vend oli aias, vend "Puder" hoolitses köögi eest ja täitis ka uksehoidja kohustusi, sest vend "Uks" oli välja läinud. Oma kongis lamas vend "Paha".

Marcelino muretses endale hea kepi. võttis sandaalid jalast ning hakkas aeglaselt ja ettevaatlikult trepist üles minema. Ta toetas jala ainult astme sellele poolele, millest ta kepiga proovimise järgi arvas, et see kriuksuma ei hakka. Poiss ronis aeglaselt ülespoole ja ta süda peksis kochutavalt. Ta teadis, et teeb midagi keelatud, kuid samas ei suutnud end sundida alla minema ja oma töid tegema. Trepikäänakuni jõudnud, hingas Marcelino kergemalt. Seal üleväl käeulatuses olid kolikamber ja pööning. Samal hetkel kuulis ta end hüütavat.

"Marcelino, Marcelino!"

See oli vend Gili hääl. Küllap oli ta mõne kärnkonna leidnud ja kutsus nüüd poissi. Marcelino oli erutatult peatunud, kuid samas taipas, et tal on igal juhul aega üles kiigata ning siis aeda lipata. Võis teha näo, nagu poleks ta kutsumist kuulnud.

"Läheme Manuel," ütles ta endamisi. Niisiis ronis ta edasi ja jõudiski lõpuks üles.

Ettevaatlikult tegi poiss kolikambri ukse lahti. Seal oli kuivi puid, suuri tühje kaste, kirkasid, labidaid ja savipotte. Siin oleks olnud nii hea mängida talvel, kui külma ilmaga polnud tahtmist kloostrist välja minna. Nüüd seadis Marcelino ettevaatlikult sammud pööninguukse juurde. Kõigepealt piilus ta pragude vahelt sisse, kuid nägi ainult niipalju, et see on pime. Poiss tõuks ust ja see kääksatas teravalt. Marcelino tõuks veel. Kui pragu oli küllalt lai, pistis pea sisse ning vaatas ringi. Pööning oli väiksem kui kolikamber. Seal oli tilluke suletud aken, millest valgus hädavaevu sisse pääses. Vähehaaval harjusid Marcelino silmad pimedusega. Ta hakkas nägema ümberringi olevaid asju.

Seal olid mõned katkised toolid ja lauad, palgijuppe ja muud koli, kuigi see kõik nägi veidi korralikum välja kui kolikambris. Parempoolses seinal tundus olevat raamaturiiul tolmunud raamatute ja paberivirnadega. Vastasseinas oli aknake ja selle all katkine mööbel. Kui Marcelino, ise peaaegu peadpidi ukse vahel kinni vasakule vaatas, ei saanud ta kohe aru, mis seal oli. Siis ta nägi pikka poolpaljast meest, käed laiali ja näoga tema poole. Mees paistis teda vaatavat, ja Marcelino pidi äärepealt ehmatusest karjatama. Mungad olid siis talle tõtt rääkinud! Seal oli tõesti üks mees, kes ta endaga igaveseks kaasa viib! Marcelino tõmbas kähku pea tagasi, kriimustades seejuures kõrva ja lõi ukse kinni. Paljajalu, olles unustanud nii kepi, Manueli kui selle, et ta võib kära teha, jooksis poiss täiesti segasena trepist alla. Ta tomas vahekäiku, sealt edasi välja heinamaale ning vajus ühe puu alla. Ta oli kohutava ehmatuse üle elanud. See oli siis tõsi: pööningul oli üks kole mees. Marcelino pani sandaalid jalga ja hakkas aia poole minema, ise ikka veel värisedes.

Igatahes oli nähtud mees veel keegi, kelle peale kogu aeg mõelda. Ainult temast ei võinud Marcelino kellelegi rääkida. Mungad oleksid teda karistanud ja poiss mõistis, et seekord asja eest.

+ + +

Juba hommikul oli ilm pilves olnud ja lõpuks hakkaski äikesevihma sadama. Marcelino oli puu otsa linnupesa järele roninud. Kui mustad pilved taevasse tõusid ja kostsid esimesed kõuekärgatused.

Ta ronis puu otsast alla ja jooksis läbi vihma kloostrisse varjule.

Marcelinole ei meeldinud äike, kuigi ta leidis, et päeval pole asi nii hull. Õist äikest kartis ta palju rohkem. Välgusähvatused valgustasid poisi väikest tuba, kus ta magas ainukeses voodis, mis majas olemas oli. Mungad magasid patukahetsuseks kõvadelt laudadelt otse põrandal. Suured septembriäikesed ajasid Marcelino õsiti üles. Kõuekõmina, välgusähvatuste ning pidevalt vastu katust peksva vihma saatel veetis ta vaevarikka öö.

Marcelino ei sallinud talve: talvel sai ta palju vähem väljas olla ja kloostris oli igav ning, mis veel hullem, mungad hakkasid teda õpetama. Tähed oli ta juba eelmisel talvel selgeks saanud. Abt oli Marcelinole öelnud, et sel talvel peab ta lugema õppima. Väga palju Marcelino õppinud veel ei olnud. Palvetada ta loomulikult oskas ning teadis ka katekismusest üht-teist. Abti soovitusel polnud mungad tahtnud õpetusega talle veel väga peale käia.

(järgneb)

Jeesus suri risti peal kõikide inimeste eest. Ja oma elus ei teinud Ta midagi halba, vaid ainult head. Enda peale ei mõelnud Ta üldse. Sellepärast, et Ta oli nii õiglane ja hea, sai Ta hauast üles tõusta ja läks taevasse. Ema ja isa ütlesid, et sealt vaatab Ta kogu aeg inimeste peale.

Kairit

Tallinna Katoliku Kirik

Jeesus teadis, et Ta risti lüüakse. Minu arvates on see kohutav, kui sa ette tead, et pead nii hirsat surma surema. Jeesus kartis ka, Ta koguni higistas verd, Tal on nii raske. Aga Ta ei palunud Jumalalt, et Ta nendest kannatustest ära pääseks, sest Tal oli inimestest kahju. Ta tahtis neid päästa. Ja oma surmaga Ta päästiski kõik.

Jürgen

Kui ma nägin filmi Jeesuse elust, siis ma nutsin hirmsasti ja nägin mitu ööd unes, kuidas Ta ristil vaevles. Kuidas Ta küll suutis inimestele andeks anda. Ta palus: "Isa, andesta neile, sest nad ei tea, mis nad teevad!" Ma ei saa aru kuidas võib Jeesust mitte armastada.

Merilin

Jeesus tuleb kindlasti tagasi, sest Ta lubas seda. Ma usun, et siis ei ole enam kurje ja halbu inimesi. Ja inimesed ei ole siis enam kunagi haiged ja kõik halb on siis kadunud.

Kadri

Armsad lapsed ! Jeesus sündis siia maailma selleks,
et anda meie eluraskustele mõte. Ta õpetas meile, et
eluraskused kasvatavad ja juhivad meid. Jeesuse ristisurm
ja ülestõusmine näitas meile, et igäüks meist, kes võtab
Temast eeskuju, saab õnnelikuks pärast surma.

Jeesuse ristitee on meie Taevatee !

Toimetus:

Maarja

Tiina

Oliver

Toivo

isa Rein

202400 Tartu, Veski I^a - I